

stia, obsequium & multae aliae virtutes Doctore Eccle-
 siae vero dignae quammaxime elucescunt. Coeterum
 Jurejurando Doctorali solenni se obstrinxit pro legum
 Academicarum tenore, in quo promisit, *vanas & pere-*
grinas doctrinas ab Ecclesia damnatas & piarum aurium of-
fensivas se neque docere velle, neque permittere, ut docean-
tur, sed denunciaturum se esse intra octendium. Quo ipso
 non repugnavit alteri parti jurisjurandi, qua *Romanae*
Ecclesiae obedientiam pollicitus est: Hoc enim nomine
 non potuit intelligi *Ecclesia erroribus impleta*, sed in quan-
 tum Romana ex Scriptoribus antiquis est nota, Papales
 siquidem errores per ipsa reliqua verba detestatus est.
 Unde Jesuitis perperam accusatur LUTHERVS, quod
 jusjurandum Doctoris laeserit. Factus enim est DO-
 CTOR *Scripturae Sacrae*, non dogmatum Romanensi-
 um, & si vel maxime tale juramentum praestitisset,
 prout multi forte illo tempore fecerunt, ubi tamen de-
 inceps veritatem agnovit, illud juramentum in re illicita
 praestitum expiravit, & officii fuit, coelestem Evan-
 gelii doctrinam potius propugnare, quam doctrinis fal-
 sis amplius adhaerere. De quo negotio praeter alios
 plures, praecipua momenta proposuisse meminimus B.
 HÜLSEMANNVM in *Breviar. Theol. L. XIX. p. 387.* Dis-
 pulit etiam ipse LUTHERVS calumnias, quibus impe-
 titus est praeterea ab hostibus, ac si perjurium commi-
 serit, quod *alibi, quam in Academia Erfurtenfi, honores*
Academicos sumserit, seque hic innocentissimum esse,
 multis idoneis argumentis ostendit, in *Epistola V. T. I.*
 qua tandem, etsi laesus atque offensus ab inimicis, con-
 donare se velle profitetur. *Sed haec, inquit, omnia fa-*
cessant, Ego enim sum optime quietus & pacatus animo er-
ga vos omnes, quamvis fuerim offensus. Deus enim indigno